

Дамян Дамянов

На жена ми

От спомени не ме ревнувай!
Не ме ревнувай от жени,
които, и да съществуват,
са вече в миналите дни.
Или пък в миналите нощи.
Да, аз ги помня до една.
А, може би, и те – мен още,
щом пак се връщат... Но – в съня.
Минават като сенки смътни
през неговия бял екран
и ми пошепват: „Ти си пътник!
Нима към глухия безкрай
се готвиш сам да отпътуваш
така – без никоя от нас
на тръгване да се сбогуваш?“
... И тъй – една подир една
минават и ръка подават.
И – само толкова, уви.
Една едничка все забравя
да дойде и ме поздрави.
Една единствена, която
върви към всекиго насам
и на главата, и в ръката
си носи по една коса...
Едната – бяла. До петите.
А другата – блести, звъни.
Зла, стара, грозна... Но не пита...
И е от всичките жени
най-страшната. От нея с право
ревнувай ме. И в сън нелеп
тя срещне ли ме, знай, тогава
завинаги ще те оставя...

Но дотогава – само с теб.

16.04.1991 г.

КРАЙ

© 1991 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8608>]